nost zde podaná jeví se jak svým nadpisem, tak i svou závěrečnou prosbou, jež směřuje ke zrušení správního rozhodnutí, jako stížnost ve smyslu zákona o ss z r. 1875, pročež soud nemohl se pustiti do řešení zmíněného konfliktu kompetenčního, uváživ zejména, že k řešení konfliktu kompetenčního podle positivní zákonné úpravy nejen musí býti dán podnět návrhem podle výše cit. §§ 4 a 6 zákona z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. nýbrž řešení konfliktu může se díti jen ve formách řízení tam upravených, jichž použití jest právě řečeným návrhem podmíněno.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti i v tomto směru jako bezdůvodnou.

Č. 2790.

Řízení před nss-em: Pouhým poukazem stížnosti na nss podané na obsah rekursu administrativního není vyhověno předpisu § 18 zák. o ss v příčině přesného formulování stížných bodů.

Popisní věci. — Jazykové právo: Zák. č. 266/1920 a nař. č. 324/1921 vztahují se nejen na nová pojmenování ulic a veř. míst, nýbrž i na názvy, pocházející z doby před účinností zákona toho.

(Nález ze dne 23. října 1923 č. 17.479.)

Prejudikatura: Boh. 2178 a 2435 adm.

Věc: Městská obec Š. (adv. Frant. Wien-Claudi z Prahy) proti ministru vnitra o poznačení uličních tabulek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem ze 14. října 1921 oznámila osp v Š. městské radě tamže, že jsou u této obce dány podmínky čl. 5 vl. nař. z 25. srpna 1921 č. 324 Sb., za kterých jest obec povinna označiti ulice také v jazyce státním, a vyzvala ji, aby o provedení tohoto nařízení podala do 20. listopadu 1921 zprávu.

Příkaz ten byl na stížnost obce Š. pořadem instancí, v poslední stolici nař. rozhodnutím potvrzen.

Nález svůj o stížnosti na toto rozhodnutí podané, založil nss na těchto úvahách:

Stěžující si obec Š. nebrojí zásadně proti tomu, že byla daným příkazem zařaděna mezi ony obce, kterým jest v čl. 5, odst. 2 vl. nař. z 25. srpna 1921 č. 324 Sb. uložena povinnost, aby vedle jinojazyčného pojmenování označily ulice a veřejná místa v jazyce státním a to na prvém místě, ale tvrdí, že povinnost ta stihne obec jen tehdy, když učiní usnesení o pojmenování ulic a veřejných míst v jiné řeči nežli státní po dni 6. září 1921, kdy výše zmíněné vl. nař. nabylo účinnosti. Protože pak se v Š. nic takového po dni 6. září 1921 nestalo, nelze prý tu uplatniti ustanovení 2. odst. čl. 5, a nemůže se min. vnitra na tento zákonný předpis odvolávati. Nejsou-li však dány předpoklady 2. odst. čl. 5 nař., nemohou politické úřady použíti ani 3. odst. tohoto článku, a jest proto nař. rozhodnutí nezákonné.

Nss nemohl stížnost uznati za důvodnou.

Pokud st-lka především poukazuje na obsah instančního rekursu podaného proti výnosu zsp-é, nelze výtky tam uplatněné učiniti předmětem úvah tohoto tribunálu hledíc k předpisu § 18 zák. o ss, kterýž poža-

duje, aby všecky body stížné přesně byly formulovány v e s t í ž n o s t i na nss s a m é, kterémužto požadavku není vyhověno, odvolává-li se strana prostě na své vývody přednesené ve správním řízení.

Ale ani stížný bod ve stížnosti skutečně provedený není opodstatněn. Již v nálezu tohoto soudu Boh. 2435 adm. bylo vysloveno a odůvodněno, že se zákon ze 14. dubna 1920 č. 266 Sb. vztahuje nejen na nová pojmenování ulic a veřejných míst, nýbrž i na názvy pocházející z dob před účinností zákona a že proto i dosavadní názvy ulic v obcích, jichž se zákon týče, jsou podrobeny předpisům čl. 5, odst. 2 a 3 vl. nař. z 25. srpna 1921 č. 324 Sb. stejně, jako názvy, které teprve za platnosti cit. zákona a nařízení budou nově zaváděny.

Stížnost dospívá k opačnému názoru z doslovu zákona a nařízení, a odůvodňuje názor svůj tím, že zákon o dosavadních názvech ulic a veřejných míst, pokud nejsou podle § 7 nedovoleny, nemluví, že tedy na ně nemohl mysliti také v § 22 a že se jich netýče ani prováděcí nařízení. Při tom se stížnost dovolává také historie vzniku zákona č. 266 z r. 1920.

Ale tyto pochybnosti jsou vyvráceny již v odůvodnění výše cit. nálezu, pročež se na nález ten podle § 44 j. ř. odkazuje.

Nss nemohl přiznati oprávněnost ani dalším vývodům, kterými se zástupce stížnosti snažil při veřejném ústním líčení prokázati, že se předpis čl. 5 nař. č. 324/1921 týče toliko pojmenování, na nichž se obec usnesla p o 6. září 1921.

Neboť bylo-li z důvodů, vyložených již výše cit. nálezu uznáno, že v §§ 7 a 22 zák. č. 266/20 jest obsažena také norma o užívání jazyků při d o s a v a d n í c h pojmenováních ulic, nutno v pochybnosti vykládati nařízení č. 324/1921 v ten smysl, že upravuje též tuto materii, jinak by nařízení to musilo býti považováno za neúplné a kusé, k čemuž však textování jeho nijak nenutí, když tě vedlejší věta »usnese-li se obecní zastupiteístvo« na počátku odstavce druhého čl. 5 vlád. nařízení nemusí jazykově nutně znamenati stupeň časový (budoucnost), nýbrž může znamenati také jen poměr časový k ději věty hlavní (t. j. předčasnost), takže má pak týž smysl jako věta »jestliže se obecní zastupitelstvo usneslo«.

V odst. 2 čl. 5 jest nepochybně dána norma, podle níž za určitých objektivních předpokladů t. j. v městech a obcích jistými objektivními znaky určených musí se pojmenování ulic státi také v jazyce státním. Nelze se proto domnívati, že by uplatnění této normy, vázané na objektivní předpoklady, mělo býti závislým na subjektivní vůli příslušné obce, že by tedy, třeba že jsou objektivní předpoklady v nařízení samém vytčeny, účinnost normy té přivoděna býti mohla jen vůlí obce t. j. novým usnesením jejím.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2791.

N e m o c e n s k é p o j i š ť o v á n í: I. Žebrota není »výdělkem« ve smyslu zák. o nemoc. pojišťování; naopak jest výdělkem jen příjem plynoucí z práce. — II Pro povinnost pokladny k úhradě léč. útrat dle nemoc. zákona je lhostejno, zda pojištěný pozbyl výdělku bez vlastní viny anebo svou vinou a zda má nějaký majetek. — III. Za onemocnění